

дали не сетила сърдечна ѝ тъга? —
какво ѝ дума тя . . . Сърцето пази още
тезъ грижни думи. Рой безсънни, дълги нощи
една по друга се изнизваха — и все
по него мисълъ я неволно унесе,
а погледа му милъ и свиденъ и приветенъ
съ такава обичъ грей —

Задъ тъмния заплетенъ
заслонъ отъ дървеса, надзре отъ висини
самотний месечко и белите стени
на къщицата вмигъ вълшебенъ светъ огрея —
а на разтворений прозорецъ тамъ и нея,
все тъй унесена, на устни съ пръстъ допрянъ. . .
Възправенъ въ небеса, намръщени Балканъ
каточе призракъ се во далнини тъмнее;
загълхналата нощъ таинствено немее,
и само кликътъ на невидими въ ношъта
ята отъ жерави, вестци на пролетъта,
сегизъ-тогизъ се счуй — и сякаше отваянъ
се найде унесе, за да се ненадеянъ
пакъ счуе, като скрипъ отъ пътнички коли.
Полъхне ветрець тихъ и тъмно сшумоли
градинските листа и нейде се отвее,
залюшналъ и така сама да се люлее
оставилъ вейка тукъ въ разкошенъ пресенъ цвятъ,
а татъкъ някой листъ на месечния святъ
подъ стъпкете ѝ се огъва и отмята.
И чакъ до късна нощъ, безмълвно въ тъмнината
загледана, стоя тамъ Вела, въ самота
къмъ преживяното съ галиовница мечта
пренесена.

А вече другарите отдавно
настигналъ, на-възбръгъ Младенъ вървеше бавно,
конь за юзда повель. Презъ валогъ пътя сви;
по него съ топотъ глухъ дружината изви